

IN PACE IN IDIPSUM

IN PACE IN IDIPSUM

IN PACE IN IDIPSUM

IN PACE IN IDIPSUM

VIII. ÉVF. 1907 2. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÖL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal: Bpest, IX., Üllői-ut 75

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó elsején.

STEPHANEUM NYCMDA R. T

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FILIOR

ÖRÖKIOMÁOÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom. Pallmann Péter: Antiochiai szent Ignác utolsó tengeri utja. — Sik Sándor: A Legszenőbb előtt. — Karkecz Lajos: Az Oltáriszentség anyaga. — Az Oltáriszentség. — Tóth Kálmán: A tizenkétesztendő Jézus a jeruzsálemi templomban. — Nagyfalusi Lajos: Bölcsék Csillaga. — Innen-onnan. — Fischer Ágoston: Elmélkedés a legméltóságosabb Oltáriszentségről. — Oltáregyesületi ügyek. — Hirdetések.

Antiochiai szent Ignác utolsó tengeri utja.

«... *Succurre nobis Poseidon!*»

Az elhangzott szóra a hadihajó megvasalt rabszolgái baloldalt lebocsátották a hatalmas evezőket. A kettéhasított hullámszeletek tajtékozva csaptak össze, hogy ismét szétváljanak az evezők sulya alatt. A háromhárom soros triremis hajótest lomhán megindult, hosszú habsávot írva le maga után, de járása mind élénkebbé vált, mindjobban távolodott a parttól — Szeleuczia partjától. A tengerparton a nép nem nyüzsög tömegekben, a távozó hajó felé nem integet, — csendes, mint a gyászkiséret. Komor arcú férfiak, könnyes szemű nők és gyermekek. Fájdalom, szívet szorító bánat ri le arczukról. Nem vigasztalják egymást, nem panaszozzák el keserőségüket, hiszen egy a fájdalmuk. Szemüket nem veszik le a távozó hajóról, mintha legdrágább kincsük oda volna bezárva. A hajó körvonalai halványodnak, az alakok kisebbednek, majd egybeolvad ember és tárgy, már csak egy fekete pont — eltűnt. A nép már nem tudja megállni, a gyengébbek hangosan felzokognak; a többi a kitörő és a visszafojtott fájdalom kinjait érzi; oly szivettépő. A ki érezte, a megmondhatója, milyen keserves a válás fájdalma.

A szír egyház hivei közül valók, elkisérték a főpásztort. Elkisérték a rablánczra vert és a vértanuhalálra szánt püspöküket — Antiochia nagy püspökét, — Ignácot. Mint az apát vesztett család, úgy zokognak, úgy sirnak — szétvert nyáj ők pásztor nélkül. De nincs egy panaszszó ajkukon, nincs zugolódás, nem is volt. Krisztus szenvedett értünk, mi ne szenvednénk? Sőt a fájdalomtól oly fenségessé vált arczukról világosan leolvasható, hogy mindegyikük szívesen szenvedné el Krisztusért a halált is!

Az agg főpásztor magába mélyedve ül a hajóban. Izmos tagjain a láncz szinte ékszer. Mellette két római zsoldos sóvárogva várja, hogy felváltsák. Az evezőlapátok egyhangu zaja tán álomra szenderitené őket, ha nem félnének a kemény büntetéstől. A hajófedélzeten a többi zsoldos koczkát játszik. A gubernator nautarum alig bir velük, oly vad tömeg. A különben vasfegyelmezetségü légió zsoldos a nyugalom napjaiban erőszakos, követelőző, mert ők a császár, a hatalmas Traján dédelgetett és mindenre kész serege, a császári bibor támasza. A játékszenvedély és a tüzes sziriai bor csak fokozza a vad indulatok kitörését. A nyertes tapsol, a vesztes káromkodik, esküdözik, szitkozódik.

— Jupiterre — kiált az egyik — ez a germán bivaly csal!

— Csal a te Jupitered, a kire esküszöl — gunyolódik a másik.

— Te talán — felelt ismét az első — azoknak az ábrándozóknak istenére esküszöl, a kit keresztre feszített szamár alakjában imádnak?

— Hát ezért üldözteti őket a császár? Ki törődik azzal, hogy a római polgár vagy a jövevények mit tisztelnek? Ugy tudom, azért nem szenvedik őket, mert nem áldoznak az isteni császárnak.

— A császár követe azt hiresztelte, hogy ezek nemcsak jámbor birkák, hanem alattomos farkasok, mert a köztársaság felforgatására törek-szenek. Hanem tudom, elmegy a kedvük tőle, ha majd az afrikai puszták királyával barátkoznak, meg a numidiai tigrissel. Azt is mondják, hogy éjfélkor jönnek össze és akkor dorbézolnak, szövik a terveiket, a falernói bor csak úgy ömlik, lakomára pedig liszttel behintett eleven gyermekhúst esznek és annak a vérét isszák. Járnak-kelnek közöttünk, nem tudjuk, az imperator főtribunja is nem tartozik-e közéjük?

— Láta már valaki az ő éjjeli dolgaikat?

— Én nem láttam még. De ha látnám, az alvilág alighanem új árnyakkal szaporodnék!

— Vess már, te, spanyol ökör! — ordít egy harmadik.

— Ha a spanyol ökör felvesz a szarvára, akkor te se látod többé az örök várost.

— Azt is hallom, hogy ezeket valami rajongó judeai tanította, a kit az imperator helytartója keresztre feszített. Nálunk a bitangot feszítik keresztre, a kit mindenki megvet, még a lareszeit (házi isteneit) is kidobják, azok meg imádják, sőt a halált is örömmel elszenvedik érte. A minap is a circus maximusban volt az imperator, a hol mulattatására ilyen keresztrefeszített-imádókat zavartak a pályára, oroszlán- és tigrisbőrbe öltöztették őket, azután a nép legnagyobb tapsvihara közepette szembesítették őket a puszták sörényes királyával és a nagy macskával. Mikor kituszkolták a fenevadakat a ketreczből, egyik nagyot ásitott, a másik vadul kirohant — éhes volt mind. A mint azonban észrevették az illetlen testvéreket, az

oroszlán komoly járással, a tigris hatalmas ugrással ott termett. Azok a keresztrefeszített-imádók a nép és a nemes tribunok legnagyobb bosszúságára nem nyöszörögtek, sőt — én magam is hallottam — kiterjesztették — a mennyire az állatbőr engedte — kezeiket és hálát mondtak valami Krisztusnak, hogy megengedte, hogy ő érte halált szenvedjenek. Sőt olyasmit is hallottam, mintha azt mondták volna, hogy bocsásson meg az a Krisztus az üldözőiknek. Az oroszlán és a tigris lakomát csapott, megropogtatták csontjaikat, a vér végigfolyt a sörényen, de ezek az átkozottak egy sikoltást sem hallattak, egy jajt sem ordítottak. A nép és a

Az utolsó vacsora.

légiók tapsoltak és éltették az isteni imperatort, a ki jobbra és balra hajlongott. Azt is mondták, hogy Flavius alatt többször megesett, hogy a kiéheztetett oroszlán egyhez hozzá sem nyult, sőt mintha kutya volt, a lábaihoz feküdt és a térdét nyaldosta.

A koczkavetők mind a beszélőre figyeltek. Észre sem vették, hogy a germán bivalynak nevezett zsoldos szemébe könny lopódzott.

— Magatok láttátok — folytatja az előbbi — hogy ez az öreg szír milyen gyáván viselkedett. Még csak nem is védekezett, a mikor antiochiai házában megrohantuk és meglánczoltuk. Pedig — Herkulesre mondom — még most is olyan a karja, mintha vasból volna! De azok a gyáva kutyák, a szír parasztok sem védték, hanem utána kullogtak, mint a birkák. Azt emlegették mindig, hogy Krisztus is szenvedett, meg olyant is hallottam — egy suhancz mondta — hogy irigyli a főpásztort, ő szívesen fel-

váltaná. Mikor meg elváltak, Krisztus békéjéről, az isteni Krisztusról, meg a kenyértörésről, meg valami kegyelemről beszélt nekik, meg olyant is mondott, hogy ha majd eljön a Krisztus, akkor találkoznak ismét. Valami doketákról is beszélt, a kik báránybőrbe öltöztetett farkasok, a nyáj veszedelmére vannak, meg nem tudom, mit beszélt.

— És ezekről mondja az imperator, hogy a köztársaságot felforgatják? Ugyan ki az a bolond, a ki ezt elhiszi. Azt is mondták, hogy emberhussal élnek, meg embervért isznak, de senki se látta, csak rájuk fogták a részeg és tivornya bohócok és poéták az imperator udvarában — tört ki a germán bivaly dühösen és kardját meg ökleit nézegette.

— Statio secunda!

Az elhangzott vezényszóra felugrottak, itt volt az örváltás ideje. Sorsot vetettek, a germán bivalyra és egy tráciai zsoldosra esett a koczka.

Az öreg püspök a zsoldos katonák beszélgetését végighallgatta. Szelid mosolylyal fogadta az őrző katonákat, mintha érezte volna, hogy új hívőket szerez az Urnak! A germán zsoldos — a ki már sokat hallott a kereszténységről — egy ideig nézte az aggot. Tetszett neki óriási termete, fehér szakálla és az üde, békés arc. Furta az oldalát a kíváncsiság, hogy megtudjon valamit abból a tanból, a melyért annyian meghaltak. Már akart is volna szólni, de a tráciai társa gunyjától félt. De feltűnt neki, hogy társa olyan közel odafurakodott az öreg püspökhöz, sőt a paizsát és dárdáját is letette. Még jobban elcsodálkozott, a mikor a tráciai katona kihuzta kardját és egy halformát rajzolt a homokos padlózatra. Az meg épen érthetetlen volt előtte, mikor az agg püspök jobbkezevel és egyszerre földerült arczával helyeslőleg intett. Arra gondolni sem mert, hogy tráciai zsoldostársa — keresztény. De már meg nem állhatta tovább és megszólalt:

— Felelsz-e nekem, öreg polgár, ha kérdezek tőled?

Az öreg püspök, a ki már perczekkel előbb vette észre, hogy a zsoldos germán mozgolódik, mintha kérdezni akarna valamit, kérdé:

— Fiam, mit kívánsz, hogy mondjak?

— Beszélj nekem a te vallásodról! Azt mondják, hogy ti felfeszített embert imádtok, meg hogy emberhust esztek és embervért isztok, éjjel a köztársaság felforgatására összejöveteleket tartatok. Én ezt nem hiszem el, mert a kik ezt teszik, azok nem lépnek máglyára, nem hányatják magukat kardélre, nem dobatják magukat a czirkuszi állatok elé. Én a germán erdőkből származom, ott nevelkedtem fel a harczok között, már sok hadjáratban vettem részt, a nélkülözést megszoktam, de fájdalomszó nélkül elevenen megsüttetni, vagy orozlán fogai között megörlődni — azt aligha tudnám kiállani. Ugy érzem mégis, ha atyámat kellene megmentenem a római fogságból, bátran rálépnék a máglyára, mert ő adta életemet, adósa vagyok.

— Kedves fiam, a mit az imperator bohóczai mondanak, merő rágalom. Félrevezetik a népet, hogy saját bűneik nagyságától elforduljon a figyelem. Elhítetik a néppel, hogy az istenek haragja sújtja a birodalmat, mert a keresztények új vallása terjed...

— Ad vela... — szakította közbe a beszélgetést a gubernator nautorum parancsa. A triemis rabszolgái felhagytak az evezéssel. A hajó zsoldosai a vitorlák leszedésére siettek, mert vihar van készülőben. A hajó fedélzete egyszerre megélénkült, parancs parancsot követ, a zsoldosok merészen felkuszna az árboczokra, letépik a vitorlákat, alul összezsavarják; a könnyebb árboczok szinte félkört írnak le a sulytól, recsegnék a száraz idő után.

Az agg püspök nyugodtan folytatja beszédét. A germán zsoldos lesi szavát. Beszél az isteni Krisztus életéről, az apostolokról; beszél a tarzusi Pálról. Beszél Jánosról, a kedves tanítványról, a ki nemrégén halt meg Efezusban, a ki neki magának tanítója volt, a ki megkeresztelte, a hitben fölnevelte és megerősítette; a ki később maga mellé vette, diákonnak fölszentelte; prédikációiban elkísérte, hogy a megtérő új hiveket megkeresztelje. Majd ismét Krisztusról beszélt, a tanításáról, szeretetéről, szenvedéséről és haláláról. A tráciai zsoldos átölelte az agg püspök meglánczolt lábát, bizalmasan szemébe tekintett; a germán zsoldos megindultságában könyezett. Az öreg püspök folytatta beszédét:

Első áldozáskor.

— Egy a mi orvosunk; a ki testi is meg lelki is. Test szerint született a mi orvosunk; mint Isten nem született. Emberi testben van, de Isten, a halálban örök élet. Máriától is született, Istentől is; ezért előbb szenvedésre képes, aztán meg nem képes, a mi Urunk Jézus Krisztus.

— Ugy van, kedves fiam, Istenünket, Jézus Krisztust, Isten rendelkezéséből Mária méhében hordozta, Dávid ivadékából ugyan, de a Szentlélek erejétől.

— Ugy tanítom, a mint engem tanított a mi Urunk Jézus Krisztus kedves tanítványa. Fiaim Ő reá várakozzatok, a ki minden időn tul van. Várjátok Őt, a ki láthatatlan, de a ki miattunk láthatóvá lett. Várjátok Őt, a ki tapinthatatlan, a ki nem szenvedhet, de a ki miattunk szenvedhetővé lett, a ki miattunk mindenképen viselte a terhet.

— Atyám — szólt közbe a germán zsoldos — miért mondják, hogy a keresztények emberhust esznek és embervért isznak?

— A mit a pogány imperator, a mit az imperator istenítő, a bűnökben fetrengő, léha, hizelgő alattvalók mondanak, hiu és üres beszéd...

— Bizonyosan a kenyértörést, a keresztáldozati lakománkat és az agapét tartják annak — szólt közbe a tráciai zsoldos. — Atyám, első pihenőállomásunk már nincs messze, el kell válnunk; nem tudom, mikor találkozunk ismét, kérlek, beszélj nekünk a kenyértörésről, hogy én is elmondjam testvéreinknek, a kik közül sokan padra lánczolva eveznek a rabszolgák sorában.

— Jól van, fiam, meglesz kívánságod. Igen, fiam, igazad volt, a pogány üldözőink a kenyértörésről hallottak valamit és innen a rágalom, hogy mi emberhust eszünk és embervért iszunk. Az utolsó vacsorán, a mikor az Ur Jézus a kereszt-halál elszenvedése előtt tanítványaitól bucsut vett, megígérte, hogy velünk marad a világ végezetéig, velünk marad az eucharistiában, a kenyér és a bor szine alatt az Oltáriszentségben. «Ez az én testem! Ez az én vérem!» Ezekkel a szavakkal saját testévé és vérévé változtatta a kenyeret, a melyet kezében tartott és a bort, a mely a kehelyben volt. Megparancsolta apostolainak, nekünk és utódainknak, hogy mi is így cselekedjünk — az Ő emlékezetére. Fiaim, ez a kenyértörés, a melyet a kereszten meghalt és a halottaiból valóban feltámadt Jézus Krisztus nekünk megparancsolt. Azután pedig kiosztotta Krisztus a kenyeret és a bort az apostolok között, hogy magukhoz vegyék. Mi is magunkhoz vesszük a kenyeret és a bort, miután azokat a szavakat fölöttük elmondtuk, de már akkor nem kenyeret és bort, hanem Krisztus testét és verét vesszük magunkhoz.

— Az a törvényes Urvacsora, a melyet a püspök készít, vagy a ki erre fel van hatalmazva. Azért, fiaim, a püspök engedelme nélkül szeretetlakomát végezni nem szabad: hanem a mit Ő hagyott jóvá, az tetsző az Isten előtt, hogy érvényes legyen mindaz, a mi végeztetik.

— De, fiaim, akadnak már, a kik az Oltáriszentségtől és az imádságtól tartózkodnak, mivel nem vallják, hogy az Oltáriszentség a mi Üdvözítőnk, Jézus Krisztus teste, a ki értünk szenvedett és a kit az Atya jóságában föltámasztott.

— A mennyország örömeit már a földön élvezzük. A halál után az égben Krisztussal örökké egyesülünk. Azért, kedves fiaim, én már nem gyönyörködöm a romlékony táplálékban, sem a világ örömeiben, Isten kenyerét kívánom, mely Jézus Krisztus teste, ki Dávid magvából származott és italul az Ő vérét kívánom, mely romolhatatlan szeretet. A halhatatlanság orvosszere az a páratlan, egyetlen kenyér, a mely arra van szánva, hogy meg ne haljunk, hanem Jézus Krisztusban örökké éljünk. Én igazságot hirdetek, minek hordanám én a lánczokat, minek akarnék én fenekvadakkal megküzdeni? Mert különben hiába halnék meg, mégis tévedést hirdetnék az Urról...

— Krisztus szenvedett értünk, hogy az üdvösséget elnyerjük; kereszten halt meg értünk és azért a kereszt számunkra üdvösség és örök élet, a hitetlenek számára botrány!...

— Ad stationem tertiam!

Mind a két katona fölugrott, itt az őrváltás percze, de a kívül hangzó zshivaj azt is jelzi, hogy partot értek. A germán zsoldos és a tráciai katona felszedik fegyverzetüket; pajzsukat karra vetve, a dárda balkezükben.

— Atyám, kérd a ti Uratokat, hogy fogadjon be nyája közé! — szólt a germán zsoldos és az agg püspök keblére hajolt. A püspök megáldotta és elbocsájtotta őket:

— Béke veletek, az Ur Jézus békéje veletek!

Néhány hónap mulva a római circus maximus porondján vérezett el az agg püspök — Antiochiai szent Ignác.

Pallmann Péter.

A LEGSZENTEBB ELŐTT

Örök dicsőség végtelen Királya,
Mégfoghatatlan égi szent kenyér!
Szivem nyugalmát csak Nálad találja:
Im itt eped trónod lépcsőinél.
Szivem, oh Jézusom, Érted eped:
Oh ne faszíts el, örök Szeretet!

Lánggal lobog Szived szerelme értem,
E mindörökre égő Veszta-tűz
S bár gyarló észszel titkod meg nem értem,
Szerelmeddel szerelmem egybefűz.
Szivem, oh Jézusom, Érted eped:
Szállj a szivembe, örök Szeretet!

Mi bőkezűen osztogatsz malasztot,
Magadhoz hívod mind a lelkeket:
«Oh jertek Hozzám, kik terhelve vagytok!
Megenyhítelek Én benneteket!»
Szivem, oh Jézusom, Érted eped:
Enyhítsd meg szivem, örök Szeretet!

Hát léteznék, ki megvethetne Téged,
Akadna oly kőnél is köbb kebel,
Ki megvetné az égi édességet

S hideg szívvel fordulna Tőled el?
Szivem, oh Jézusom, Érted eped:
Gyujtsd meg a szivem, örök Szeretet!

Oh tiszta Áldozat, tisztíts meg engem,
Bűn szennyétől tisztára mosd szivem!
Hisz egy szavad megtisztíthatja lelkem!
S szerezni foglak lángolón, hiven.
Szivem, oh Jézusom, Érted eped:
Moss meg izsóppal, örök Szeretet!

Te vagy az Út, Igazság és az Élet,
Feltámadás, a Kezdet és a Vég,
Kinek «Legyen» szavára föld meg ég lett,
Kinek szavára megrendül az ég!
Szivem, oh Jézusom, Érted eped,
Égi reményem, örök Szeretet!

Hozzád jövök, megváltó Istenember,
Hozzád, oh Istenszív lángtengere
S malasztot esdve buzgó kérelemmel
Borulok oltárod lépcsőire:
Szivem, oh Jézusom, Érted eped,
Nyisd meg előttem örökre Szived!

Sik Sándor.

Az Oltáriszentség anyaga.

VESSÜK fel a kérdést: *mennyi kenyér alkalmazandó a legfölségesebb Oltáriszentség készítéséhez?*

Szó lehet itt: 1. azon mennyiségről, mely feltétlenül szükséges ahhoz, hogy az átlényegülés megtörténhessék; 2. azon mennyiségről, melynél többet vagy kevesebbet az Isten szolgája, a felszentelt pap nem vehet; és 3. az átlényegítendő kenyér erkölcsi (moralis) és természetes (fizikai) jelenlétéről.

Tárgyaljunk e három szempont figyelembe vétele mellett.

Az elsőre válaszolom: *bármily nagy legyen is a kenyér mennyisége, átlényegíthető*; illetve a mennyiség nagysága nem változtat a dolog lényegén semmit. A nagy tömeg kenyér vagy a parányi ostya az átlényegítő szavak elhangzása alatt, ha a felszentelt papnak komoly akarata és elhatározása ez, egyformán az Ur szent testévé válik.

Bizonyítsunk ezen állításunk javára.

Bármily nagy legyen is a kenyér mennyisége, a pap ezen szavával «*hoc est*» összefoglalható s így az átlényegítő szavak elhangzása alatt az Ur drágalátos szent testévé átváltoztatható. Ezen kifejezése: «*Ez az én testem*» a legnagyobb mennyiségre is alkalmas. A hivek tömege sincs határok közé szorítva. Nincs meghatározva, hogy a «*Szent asztal*»-hoz csak ennyinek vagy annyinak szabad járulni. Világos, hogy a legnagyobb mennyiség is alkalmazható, valamint a hivek beláthatatlan tömege is élvezheti azt. Az kívántatik csupán, hogy a készlet egész teljében átlényegíttessék; hogy aztán az áldozók minden tagja zavartalanul, fennakadás nélkül ehesse az Ur szent testét.

Szent Tamás idevonatkozólag azt mondja: «*Az, a mit némelyek állítanak, hogy a pap nem képes átlényegíteni a kenyér és bor mérhetlen mennyiségét vagy hogy a piacon levő összes kenyeret vagy a hordóban levő bort nem képes átlényegíteni, nem látjuk igaznak, mert mindenekben, a hol anyagról van szó, azon módon kell a meghatározásnak kialakulni, a milyen cél az anyag felhasználása mellett el akarunk érni, épen úgy, mint a hogyan a vas anyaga vas, mely szétbontásra, metszésre alkalmas anyag. Az Oltáriszentség célja az, hogy a hivek élvezhessék az Urat akkor, mikor annak szükségét érzik s mikor e célzattal az oltárhoz járulnak. Egyébként azon pap, kinek kevés hive volna, korlátozhatnák a felszentelésben nyert kiváltság előjogaiban. Ezen esetben nem volna hatalma több áldozatot consecrálni, mint a mennyi hive van. Ebből következik, hogy az Oltáriszentség anyagának mennyisége összehasonlításképen a hivek élvezésének tömege szerint ítélendő meg. Ámde a hivek száma meg nem határozható s így az Oltáriszentség anyagának mennyisége határok közé nem szorítható».*

Meg van azonban az Egyház által határozva az, hogy a papnak egyszer-egyszer mennyit szabad átlényegíteni. Erre vonatkozólag intézkedést találtam több helyen, de jelen esetben a Schvetz dogmatikájában talált megjegyzést emelem egyelőre ki, hol az mondatik, hogy a papnak nem szabad többet consecrálni, mint a mennyi a hivek közszükségletére nézve elegendőnek mutatkozik addig, míg a szinek meg nem romlanak. Nagy hiba volna, ha a pap derüre-borura consecrálna s ezzel szemben a hiveknek elenyészőleg csekély számu tömege járulna e hatalmas Szentség élvezéséhez. Ezt különben minden pap szeme előtt tartja, azért mindig csak annyit consecrál, mennyire a hiveknek rendes körülmények között szükségük van. Hogy ez úgy van és nem másképen, az azon egyházi fegyelemből is kiviláglik, melylyel a felsőbb egyházi hatóság ezen lelkiismeretes ügyet ellenőrizni s a netalán ellene vétőket fenyíteni szokta. Egy helyen azt olvasom, hogy az a pap, ki ezen egyházi rendelkezés ellen vét, szentségtörést követ el, mert ezen könnyelműség folytán eset-

leg a hivek a legfölségesebb Oltáriszentséget kellő tisztelettel és bizalommal nem vehetnék magukhoz. Ezen ok miatt azt is olvasom, hogy nagy méltatlanságot követne a legfelségesebb Oltáriszentség ellen az a pap, ki a már átlényegült kenyeret, illetve az Oltáriszentségben őrzött isteni eledelt kellő időben, mielőtt a színek megromolnának, magához nem venné és az Oltáriszentségben a kehely tartalmát meg nem ujitaná.

Tegyük fel a fontos kérdést: *mi történt a keresztény őskorban az Oltárszekrényben őrzött fölösleges mennyei kenyérral?*

Az egyháztörténelem tanubizonysága szerint igaz, hogy mind a nyugati, mind a keleti egyházban szokásban volt ezen fölöslegül fenmaradt mennyei kenyeret az ezen célra éhgyomorral berendelt ártatlan gyermekek között kiosztani. Hogy ezen szokás tényleg meg volt a keleti egyházban, bizonyítja az a csodás esemény, mely állítólag egy zsidó fiúval történt, ki három napon át az erősen begyújtott kemenczében sér tetlenül megmaradt csodálatos módon azért, mert a fentebb említett szentségi fölösleg szétosztásánál a többi keresztény gyermekek között jelen volt. E csodás esemény le van írva Evagriusnál, az ő történelmi munkájában, a 4. könyv, 35. fejezetben. Ezen szokás mellett tanuskodik Nicephorus is, ki azt írja, hogy mikor még gyermek volt, gyakran megtörtént vele is, hogy az áldozati maradványok élvezésére összesereglett fiatalság közt ő is ott volt.

Hogy ezen szokás a nyugati egyházban is divott, különösen Franciaországban, bizonyítja az 588-ban megtartott matisconi zsinat, melynek hatodik canonjában ez olvasható: *«A szentáldozatoknak mindennemű maradványai (fölöslegei), melyek a szentmise elvégzése után az oltárszekrényben őriztettek, minden szerdán és pénteken az erre illetékes egyén által elővezetett ártatlan gyermekek között, kik erre előzetes böjttel el voltak készítve, miután borral leöntettek, szétosztattak».*

Mielőtt a harmadik mellékkörülményre kitérhetnék, még szükségét látom annak, hogy felvegyem a kérdés fonalát: *mi történnék azzal az átlényegült kenyérral és borral, mely eselleg a pap hanyagsága következtében az Oltárszekrényben színében és állagában megromlanék?*

Az aureliani zsinat (part. 2. can. 59.) úgy határozott, hogy a kenyér, mely megromolni kezd, tűzben égettessék el és az ebből netalán származott hamu az oltár háta megett épített üredékben (sacrarium) helyeztessék el. Algerus, a XI-ik század írója szintén emellett tanuskodik.

Vegyük elő ezek után a főkérdés harmadik alkérdését, melynél kérdeztük, vajjon ahhoz, hogy a kenyér és bor Krisztus testévé és vérévé átváltoztatható legyen, szükséges-e az anyagok jelenléte s ha igen, elég-e a moralis (erkölcsi) jelenlét vagy pedig feltételképen, mely nélkül nem, megkivántatik a fizikai (természetes) jelenlét?

Az érzékeink alá nem eső anyag nem lehet Szentség: ez e feltevésre a kerek és rövid felelet.

A kenyérke részecskéjében és a bor cseppecskéjében, mely nem érzékelhető, nem alakulhat ki az Oltáriszentség, mely érzékeink alá eső szentséges jel. Következik ebből az, hogy olyan parányi részecskéje a kenyérnek, még érzékeink alá nem esik, nem lehet Szentség, illetve szentséggé át nem lényegíthető.

De talán találkozik olvasóim között valaki, ki Solo Domonkossal tartván, ellenveti nekem, hogy a kenyérnek legcsekélyebb morzsája, mely a többivel átlényegül, megmarad Szentségnek még akkor is, ha aztán később újra elválnak. Ezek abban találják erejüket, hogy a Trid. sz. zsinat a 13. ülésben a 3. canonban ilyen nemű határozatot hozott: *«Ha valaki tagadja azt, hogy a legfelségesebb Oltáriszentségben a kettős szin alatt és a szinek bármelyikének bármily csekély részecskéjében, miután az a tömegből levált, Krisztus egészen foglaltatik, átkozott legyen»*. Következésképen a legkisebb részecske is alkalmas anyag a consecratióra, mivel az anyag egyes részeire is ugyanazon feltétel jogerős, mely az egész anyagra nézve fennáll.

Ezekkel szemben mások azt mondják, hogy a nevezett szent zsinat nem akart kitérni ezzel az érzékeink alá nem eső parányi részecskékre. Így abban a meggyőződésben élnek, hogy a nagyon parányi részecske az érzékelhetőségének kizárása mellett megszűnik az Ur teste és vére lenni. Nem csodálható ezen vélekedés (mondják ők), mert ezzel ellenkező feltevés mellett megtörténhetnék, hogy Jézus Krisztus olyan parányi részecskében is valóságosan és lényegileg jelen volna, mely kicsiny részben soha sem volna bárki által is élvezhető.

Mások Sylviussal tartanak, mit mi sem tartunk képtelen, elhamarkodott vélekedésnek, hogy tudniillik a lélek a testtől elváltan is magán hordja a keresztség szentségében nyert eltörülhetetlen jelleget, jóllehet ezen (signum indelebile) eltörülhetetlen jelleget a testtel egyesülve vette magára. A legparányibb rész is megmarad Szentségnek, ha egyszer azzá vált, míg a szinek meg nem romlanak; ebből azonban nem következik az, hogy a parányisága miatt nem érzékelhető kenyérmorzsza is alkalmas anyaga lehet a legfölségesebb Oltáriszentségnek.

Feleljünk meg még azon állításra, hogy a természetes (fizikai) jelenlét föltétlenül szükséges ahhoz, hogy a kenyér az Ur drágalátos szent testévé átlényegíthető legyen; s hogy a valódi jelenlét hiánya akkor, tudniillik, mikor az átváltozást előidéző szavak elhangzanak, kétségessé tesz a consecratio erejét.

Semmis az átlényegülés akkor, mikor a szavak elhangzásakor, az anyag nincs jelen, mert ha az anyag nincs jelen, melyről az alak beszél,

akkor a színigazságnak nem megfelelő dolog történik. Ezen tényleges jelenlét ezen mutató névmások értelméből «*hoc*», «*hic*» önkényt következik.

Nincs igazuk azoknak, kik ezen névmások szónyomozói értelmét vitatván, azt állítják, hogy a «*hoc*» és «*hic*» dologra vonatkozik csupán, mely érzékeink vagy értelmünk alatt áll. Nincs igazuk, mert ha feltesszük, hogy a gondolkodás helyes, akkor fel kell tételeznünk, hogy az a pap, ki Rómában az átlényegítő szavakat elmondja a kenyér és bor fölött, a Párisban levő kenyeret és bort is képes átalakítani az Ur szentséges testévé és vérévé, mivel gondolatban értelmének ítélőszéke elé állíthatja Rómában is a párisi kenyeret és bort. De egyébként is e szócska: «*hoc*» vagy «*hic*» nem dologra, hanem az oltárasztalon előtte fekvő kenyérré és borra, mint anyagra vonatkozik, melyet az átlényegítő szavak elmondása közben papi kiváltsága és hatalmánál fogva az Ur testévé és vérévé szándékozik átváltoztatni. Ez azonban csak akkor történhetik meg a feltett szándék és elhatározás szerint, ha az anyag jelen van és érzékelhető; látható, tapintható, megízlelhető stb.

Azt mondd talán, szives olvasó, hogy az áldozatnak szánt kenyér, mely sok más egyéb áldozatnak szánt kenyérrészecske alatt lappang, az előbbi theoria szerint nem consecrálható azon az alapon, mert nincs jelen annyiban, a mennyiben nem érzékelhető. De azt is mondd talán, hogy a távol- vagy közellét határa egész határozottsággal nem körvonalazható úgy, hogy a fizikai, azaz a valódi jelenlét minden kétségen felül megállapítható legyen. Ezen kettős körülmény a fennebb vázolt elmélet értelmében sok esetben veszélyeztetné vagy legalább is kétségessé tenné az átlényegülést?!

Azt kell ezen első aggályoskodásra megjegyezni, hogy tényleg az, a mi nem érzékelhető, nem mondható a fennebbi elmélet szellemében jelenlevőnek. Nem szabad azonban szem előtt téveszteni, hogy az áldozatnak szánt anyag nagy tömegében elrejtőzött kicsinyke részecske különváltan nem vehető; azért ez tényleg jelenlevő anyagnak tekintendő, jóllehet tény az, hogy érzékeink azt vagy azokat átkarolni nem képesek. A mi pedig a határt illeti, melyen túl az áldozathoz felhasználandó anyag jelenlevőnek nem tekintendő, azt kell e helyen megjegyezni, hogy a távolság addig terjed, a meddig a közönséges beszéd közben kiejtett emberi hang egészen értelmesen kivehető, a kimondott szavak zavartalanul megérthetők.

Példa világosítsa meg a dolgot. Ha Péter, a kihez beszélünk a szobában, nincs a szobában, hanem azon kívül végzi a munkáját s ha szavainkat a rendes beszéd alakjában és hangon hozzáintézzük s ő szavunkat nem hallja, nem érti, nem mondható az, hogy jelen van.

Összegezve az eddig mondottakat, állíthatjuk, hogy a bort vagy

kenyeret, mely esetleg az oltáron leboritva, vagy a kehelyben lefedve van, jelenlevőnek minősítjük, de nem minősíthetjük esetleg azt a kenyeret és bort annak, ha az oltárszekrényben (tabernaculum) tartjuk, mintegy elrejtve akkor, mikor fölötte az átlényegítő szavakat elmondjuk s ezt csodálni sem lehet, mert ezen esetben a tabernaculumot, mintegy tőlünk elzárt különszobát kell tekintenünk. Sokan azt is állítják, hogy a szükség-szerű jelenléthez megkivántatik az is, hogy a felhasználandó anyag az Ur oltárán és a felszentelt pap kezében legyen; épen úgy, miképen az Ur azt maga is tevő, mikor az utolsó vacsorán kezébe vette a kenyeret, megáldá, megszegé és tanítványainak adá, mondván: *«Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely érettetek adatik»*. Bármint álljon is a dolog, az egyszer bizonyos, hogy a legfelségesebb Oltáriszentség anyaga a sok buzaszemből összeszölt lisztből készült buzakenyér és a sok szőlőgerezdből kisajtott bor; hogy a mennyiség nem határoz, de szükséges, hogy az átlényegített kenyér mennyisége az áldozók számával egyenes arányban álljon; hogy a kenyér és bor jelenléte feltétlenül szükséges. Még csak annyit: maga az Ur Jézus Krisztus jelentette ki, hogy az ő teste, melyet kenyér alakban nyújtott, áldozati adomány.

Ugyanazon testet adta tehát a világ megváltója a kenyér színe alatt, melyet rá következő napon a kereszten mennyei Atyjának lelkünk örök boldogsága érdekében a kereszten feláldozott. Először tehát a kenyér színe alatt adta át magát az embereknek lelki táplálékul s csak azután szállt fel a szent keresztfára, hogy a világ világossága és lelkek végtelen értékű természetfölötti tápláléka lehessen. A legelső oltár tehát az az asztal volt, melyet Péter és János először teritettek meg Jeruzsálemben. S a mi oltárunk pedig az a szentséges asztal, hol a *«pie Pelicane»* az Ur Jézus Krisztus, önmagát örök elhatározásának szellemében lelkünk táplálására papjaival elkészítetteti.

Ezt a szentséges asztalt akarja felforgatni a mai anyagelvű világ, hogy lelkünk éhenhalhasson. Nem kötelessége-e minden kereszténynek, hogy körülállja ezt az asztalt s ne engedje soha, hogy szentségtelen kezek feldulják a boldogság szentélyét?

Sokan vannak, kik ökölbe szorított kezekkel rontanak a szentséges asztal felé, hogy felfordíthassák azt. Azért erkölcsi éhenhalás fenyegeti ma az egész világot.

Karkecz Lajos.

Az Oltáriszentség

Bougaud «A kereszténység és korunk» cz. művének V. kötetéből.

QIDÖN az Oltáriszentségről akarok írni, erőt vesz rajtam a sajnálkozás: miért nincs hatalmasabb, miért nincs gyöngédebb tollam, hogy elmondhassam csodáit. Az Oltáriszentség a végtelen szeretetnek legfelsőbb foka. Megvalósítása annak, mire az emberi szív sóvárog, mit szerettei javára óhajtna megteremteni s miről, hajh! legtöbbször csak álmodozni tud.

De éppen azért, mert ez a titok legfőnségesebb valamennyi közt, ez van legjobban bebizonyítva. Egyrészt Jézus Krisztus szavainak dönthetetlen szikláján, másrészt az emberiségnek általános, folytonos, buzgó, rendíthetetlen hitén alapszik. E két bizonyítékkal s az emberiség benne helyezett hitéből származó eredményeknek szépségével és főnségével hódolatot parancsol a észnek. Egyuttal megrezdíti a szívnek hurjait; olyan okokkal édesgeti azt, melyeket nem ismer az okoskodás; még homálya is lappangó fényvel van tele, melyet fölfedezni annál édesebb.

Bizonyára nem e lappangó fényen kezdjük; van benne más megközelíthetőbb, mint a tudósok mondják: külső fény is, mely a titoknak nem mélyéről árad, hanem ama körülményekből származik, melyek közt a titok létrejött és erről kell először szólanunk. E fényben mintegy három, a többinél ragyogóbb sugarat, három tündöklő sugárkévét veszünk észre, melyek egyesülve, összeolvadva, olyan fénycsóvát alkotnak, hogy azt az igazság érzete nélkül komoly elme nem szemlélheti.

1-ső. Jézus Krisztusnak az a tiszta, szabatos szava, mely kimondója jellemétől s az azt biztosító egyház isteni tekintélyétől oly erőt nyer, melyen megtörik minden ellenvetés.

2-ik. A benyomás, melyet e szó az emberiségre gyakorolt; az a mély, elragadó benyomás, melyet az emberiség tizennyolcz század múltán is élénken érez.

3-ik. Az emberiség eme hitének dicső és áldásos eredményei.

Ezeken az alapokon merészebben hatolhatunk az Oltáriszentség titokzatos homályába, hogy ott a főnséges gyöngédséget föltüntessük.

I.

Először is Jézus Krisztusnak az a világos, szabatos szava, melyet nem akarok fejtegetni, melyet elég az ő ragyogó fényében előadni. Csak az tagadja, a ki nem ismeri.

Szent János szerint ime maguk a szavak, melyeket Jézus Krisztus használt, midőn e nagy titokról először beszélt: «Én vagyok az élő kenyér,

mely az égből szállott alá. Atyáitok a pusztában mannat ettek és meghaltak; de én, én az élő kenyér vagyok, ki mennyből szállottam alá; a ki e kenyeret eszi, örökké él». És hozzátette: «A kenyér, melyet én adok, az én testem, melyet a világ életéért föláldozok». Mily átlátszó szavak! Minő világosság! A ki eszi az én testemet és iszsa az én véretem, énbennem lakik; mert az én testem igazán étel és az én vérem igazán ital. Ismétlem: mily egyszerűség! A képletes beszédnek mily hiánya, mily próza, ha szabad mondanom! Nem is tévednek a zsidók. Fölzudulnak. «Miképen adhatja ez nekünk az Ő testét eledelül és vérét italul?»

Jézus ott van. Hallja őket. Mit tesz? Mit kellett volna tennie? Azt kellett volna mondania, a mit más alkalmakkor mondott: «De hisz ti félreértetek engem. Ti nagyon érzékiek, anyagiak vagytok. Nem látjátok, hogy ez csak képlet, jelvény, hasonlat!» Ezt mondja nekik? Dehogy. Ismétli állítását. Erősebben hangsúlyozza, mint bármikor: «Bizony-bizony mondom nektek, ha nem eszitek az ember Fiának testét és nem isszátok az Ő vérét, nem lesz élet tibennetek. Mert az én testem igazán étel és az én vérem igazán ital». És mintha az emberi felfogást szélsőségbe hajtani, egy merőben nyers kifejezéssel lesujtani kellene: «A ki *eszik engem*, élni fog énértem; Qui manducat me, et ipse vivet propter me».

Ez világos; a zsidók nem is feszegetik tovább. Morogva távoznak: «Kemény beszéd ez; ilyen tant ki fogadhatna el? Durus est hic sermo, et quis potest audire eum»? Még tanítványai közt is szakadás, meghasonlás áll be: «Sokan elhagyják Őt tanítványai közül és már nem járanak vele. Et jam non cum illo ambulabant». Mit tesz ekkor Üdvözítőnk? Vajjon utánuk megy? Nem. És vajjon nem ezt kellett volna tennie, ha csakugyan nem értették meg őt? Ezt a félreértést nem kellene eloszlatnia? De nem teszi. Odafordul apostolaihoz és azt mondja nekik: «Ti is el akartok-e menni»? Mintha mondaná: «Elfogadni, vagy odébb állni; válaszlatok!» Vagy mintha gyöngédebben mondaná: «Hát nem ismertek még engem? hát nem tudjátok, milyen hatalmam van? hát nem tártam ki eléggé szívemet előttem, hogy megsejdsétek ott a szeretet ama találmányaink egyikét, melyekkel telve van»? És erre kiáltott föl szent Péter: «Uram! kihez menjünk? Az örök élet igéi nálad vannak! Mi elhittük és nem kételkedünk, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia».

Ez a megigézés jelenete. És hol történt? Minő keretbe illesztette Jézus Krisztus, hogy jobban kidomborítsa? Egy kiéhezett, eltikkadt tömeg közt, melyet csak az imént tartott jól meglepő módon. Mikor az ötezer ember még bámult és lelkesült ama jóság és hatalom fölött, mely az Oltáriszentség csodáját sejtette vele. Ez érzéki anyagi lakomából, melyen őt kenyeret megsziporított s kielégített vele ötezer embert (egy kenyér jut ezer személyre, egy-egy morzsa mindenikre), mondom, e lakomából,

mely elvakította őket, ebből vesz alkalmat megmagyarázni nekik, hogy az igazi kenyér, melyre az embernek szüksége van, nem az a földi kenyér, minővel az imént jóllaktak; nem is az a földi kenyér, minőt az őseiknek a pusztában Mózes adott s mely nem háritotta el a halált; hogy az igazi kenyér, melyre várnak, melyre az emberiség éhezik, mely átsegíti a halálon: az Ő maga! az Ő teste és vére, az Ő emberisége, melyet istensége egészen áthatott, ezt hozza Ő az embereknek, ebből meritik majd az életet, melyre szükségük van!

«Én vagyok az élet kenyere, mely az égből szállott alá s mely a világnak éltet ad. A ki e kenyeret eszi, él örökké, mert a kenyér, melyet én adok neki, az én testem. A ki eszi az én testemet, élni fog. Az én testem igazán étel és az én vérem igazán ital.»

És az első fénysugár. Mily ragyogó! Hogy behat az ember fájdalmas lelki világába, mely az élet után úgy eseng! Azonban még maradt homály. Az első szavak után tisztában voltak vele, hogy az emberiség isteni táplálása végett Jézus Krisztus egykor saját testét adja majd eledelül, saját vérét italul. De mikép? Mily alakban? Még nem tudták. Ezt majd csak a végső bucsunak fönséges szózata fejt meg. Az, ki hajnalt teremtet, hogy hozzászoktassa az emberi szemet a déli verőfényhez, azt akarta, hogy az Oltáriszentség dicső hitágazatának, melyet salesi szent Ferencz a keresztény élet napjának nevez, szintén legyen hajnala, mely megértésére és elfogadására előkészítse a lelket.

II.

És úgy is lett. Az Oltáriszentség alapításánál már nincs sem vita, sem tagadás, sem megütközés. Kész minden. Ismerik a Mester szívét; ismerik hatalmát; felfogták tervét. Csak hallgatják, csak imádják.

Olvassuk a szerzés szavait: Jézus Krisztus nem kevésbé ragyogó keretbe illesztette ezeket, mint az ígéret szavait. A nap, melyet választott hozzá, halálának előestéje, a bucsu szívrepesztő gyöngédségeinek órája, mikor szeretteinktől megváltván, nemcsak jobban a szívből beszélünk, hanem tisztábban, világosabban is, mert hiszen halálra válunk s nem leszünk itt többé, hogy szavainkat megmagyarázzák. Ekkor tehát egy nagy diszszel rendezett, türelmetlenül várt ünnepélyen ime mi történik: «Midőn pedig vacsoráltak, vevé Jézus a kenyeret, megáldá és hálákat adván, megszegé és adá tanítványainak, mondván: «Vegyétek és egyétek, ez az én testem, mely értetek adatik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.» És vacsora után vevé a kelyhet, hálát ada és tanítványainak adá, mondván: «Igyatok ebből mindnyájan, ez az én vérem, az új-szövetségé, mely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára; valahányszor ezt cselekszitek, az én emlékezetemre cselekedjétek». És itt ismételnünk kell: Mily egyszerűség,

mily tiszta szavak! Mily mellőzése minden czikornyának, képnek! És a görög eredeti még nyomatékosabb: «Ez az én testem, az én saját testem, ugyanaz, mely érettetek adatik. Ez az én vérem, tulajdon vérem, az új-szövetség vére, mely értetek kiontatik a bűnök bocsánatára». És a szír fordításban, mely a göröggel egykoru, az apostolok idejében készült: «Ez az én tulajdon testem». És a görök szertartásban: «A mit nekünk adnak, a mivé ez a kenyér és ez a bor változik, Jézusnak tulajdon teste, tulajdon vére az». Még egyszer: Mily egyszerűség! Mily világosság! Ha csak jelvényt akart volna adni, bizony meg tudta volna mondani. Mikor képleteket, hasonlatokat adott elő, mindig úgy tudta intézni beszédét, nyelvezetét, hogy megérttesse s nem is maradt kétségben soha senki. Itt, a nélkül, hogy valamit előkészítene, valamit akár előbb, akár utóbb enyhítene, magyarázgatna, egész röviden azt mondja Jézus: «Ez az én testem, ez az én vérem, értetek adott testem; értetek kiontott vérem». Oh én Üdvözítőm! Harmadszor is: Mily szabatosság, de egyuttal minő tekintély! Minő hatalom szavaidban: «Lázár, kelj fel a sírból» és Lázár kikel azonnal. «Asszony, meggyógyultál» és meggyógyult. «Ez az én testem»; az Ő teste az. «Ez az én vérem»; az Ő vére az. «E szavak — mondja Melancton — tündöklők, mint a villám s a megrettent elmének nincs ellenök szava.

A tizenkétesztendő Jézus a jeruzsálemi templomban.

VALAMI különös jelenség lehetett Krisztus Urunk lelke. Valóságos emberi lélek volt, olyan, mint a mienk: értelemmel és szabadakarattal felruházva. És mégis több volt, szebb és fölségesebb volt, mint akár a legszentebb emberek lelke. Szebbé, fölségesebbé tette az a körülmény, hogy a legszentebb frigyben állott magával az Istennel, egyesülve volt az Isten második személyét kitevő Igével. Ennek folytán szünös-szüntelen látta, színről-szinre szemlélte az Istent, felfogta az ő végtelen szépségét, imádta mélységes hódolattal az ő fönségét; átérezte Isten örökkévaló boldogságát és az ő lelke is egészen belemerült e végtelen boldogság tengerébe.

Boldog elragadtatásának örömkelyhét csak az a szüntelen belecsöppenő örömcsepp zavarta, hogy mások nem ismerik, sőt teljességgel feledik az Istent. Istennel egyesült lelke a buzgóságnak valóságos tüzes kohója volt, mely minden pillanatban szétrepedni készült a benne forrongó érzelmek hevétől. Nem tudta nyugodtan nézni és tűrni az emberek lelki nyomoruságát. Nagy tette határozta el magát: szent merészséggel leült a papok és írástudók közé, hogy ő, a tizenkétesztendő

gyermek, majd megtanítja őket, mivel tartoznak Atyjának. És mit gondoltok, mire taníthatta ezeket a tudósokat olyan bölcseséggel, mely mindnyájukat bámulatra ragadta? Nem kétlem, hogy Atyjának azt a féltékenységet akarta velük megértetni, mely azt mondatta Vele az ó-szövetségben: «Én dicsőségemet másnak nem adom». Nem kétlem, az Atyának azt a forró vágyát akarta tudomásukra hozni, hogy az emberek őt szüntelen imádják; az ő műveit, melyeket e világban létrehozott, ki szóval, ki tollal, dicsérjék és magasztalják! E feltevésemben megerősít a kis Jézusnak szüleihez intézett válasza: «Hát nem tudjátok, hogy mik Atyáméi, azokban kell lennem?» Mintha csak azt mondaná nekik: Hát nem tudjátok, hogy Atyám kedvéért szállottam le az égből a földre, hogy őt itt szóval és tettel dicsérjem és imádságos életemmel az emberek figyelmét is az ő szüntelen imádására felhívjam?

És a kis Jézus nem hiába maradt három napig a templomban, nem hiába ült ott a papok és irástudók között: nagy részben el is érte ezen szent célját. A katolikus anyaszentegyház megértette és magáévá tette isteni Mesterének ezen Isten szüntelen imádására készítő gondolatát és minden ifjunak, a ki pappá szentelteti magát s minden szerzetesnek és apácának, a ki bizonyos rendekbe lép, életfogytig tartó kötelességévé teszi a 1¹/₂—2 óra hosszáig tartó u. n. zsolozsma-imádságot, a melyet télen és nyáron, otthon és utközben, egészségben és betegségben mindegyik köteles naponként elimádkozni Isten dicsőítésére. És ha még hozzá vesszük a rózsafüzéresek, oltáregyleti tagok és más hívők szüntelen Istendicsőítését az egész föld kerekiségén: elragadtatva kell felkiáltanunk: Isteni Mester! A te tanítványod, a katolikus egyház megértett Tégedet. Mert ime: nincsen már a földnek olyan zuga, mely ne visszhangzanék Isten szüntelen dicsőítésétől.

Fönséges valami ez a szüntelen imádkozó anyaszentegyház! Mikor a zsolozsmát végzem, mindig arra gondolok, hogy velem együtt az a sok százezer pap és szerzetes s az a sok millió hívő is dicséri most az Istent az egész föld kerekiségén. A mint alkonyatkor egymásután gyuladnak ki az égboltozat csillagai, egyik tüzesebben, a másik halaványabban: akként a földnek majd ezen, majd azon a pontján gyulad ki a zsolozsmázó papság és Istent imádó hivek szive és ki lelkesebben, ki lankadtábban, de mindegyik a fölséges Isten arcát mosolyra gerjesztően hirdeti a Magaságbeli dicséretét. Hogy is ne mosolyogna, hogy is ne örvendeznék az Isten, mikor erre az imádó kis csapatra tekint? Hiszen ennek az élén saját egyszülött Fiát látja haladni, a kinek, mint vezérnek nyomában járnak a többiek, a kinek példáján felbátorodnak az erőtlének, felvidulnak a fáradtak és vele egyesülten visszhangozzák az ég lakóinak szüntelen istendicsőítését a földön: szent, szent, szent a seregek Ura, Istene.

És ez valóban úgy is van ám, hogy az Ur Jézus áll a mi élünkön, hogy mi az ő példáján bátorodunk fel. Mert lám, az Ur Jézus annyira szeretett ám Atyja földi házában lenni, hogy mennybemenetele után sem tudott tőle megválni. Láthatólag ugyan felment a mennybe, de láthatatlanul itt maradt közöttünk és itt lakik az ő Atyjának házaiban, a mi szentegyházainkban. Itt van ő a mi oltárainkon az ostya színével lefátyolozva. Itt van nemcsak isteni természetével, hanem valóságos emberi testével és, a mi tárgyunkra a legfontosabb: az Igével egyesült valóságos emberi lelkével. Itt maradt ő, hogy éjjel-nappal szüntelen imádkozzék, hogy megadja és pótolja, mint ember, az Istennek tartozó imádást, melyet embertársai elmulasztanak, és hogy példájával fellelkesítse azokat, a kik csak immel-ámmal végzik azt. Mert végre a papok is kimerülnének, a jámbor hívők is kifáradnának ám Isten dicséretében, ha azt kellene gondolniok, hogy magukra vannak hagyatva, és figyeli is, nem is dicséretüket a megközelíthetlen fényességben lakozó Uristen.

De mikor az oltárra tekintünk, a hol Jézus emberi lelke imádkozik velünk, menten fellelkesülünk, mert arra gondolunk, hogy a mint a mi egünkön látható csillagok a föld másik felén rejtőző naptól nyerik csillogó fényüket, szivvidító melegségüket: akként a mi Isten imádására kigyuladt szivünk is a szent ostya alá rejtezett isteni naptól kapja az ő fényét, melegségét, kellemét, mely felhívja reá Isten figyelmét. Az Ur Jézusnak a szentségházban lakozó Szive a tüzhely, mely körülnyaldossa lángsugaraival a mi sziveinket; felégeti a mi gyarlóságainkat és kedvessé teszi a mennyei Atya előtt a mi imádásunkat. Igenis, azért hallgatja meg Isten a mi imánkat, mert az Oltáriszentségben lakozó Istenember egyesíti vele a sajátját és felajánlja Atyjának a mienket is.

Mikor úgy maga van az ember a szentegyházban, lehetetlen meghatottság nélkül nem nézni oda a szentegyház felé. Mert lehetetlen arra nem gondolni, hogy a míg az emberek mindennapi ügyes-bajos dolgaikat végzik künn a nagyvilágban, míg Isten dicséretéről talán megfeledkezve, küzdenek, fáradnak a mindennapi kenyérért, addig egy valakinek a szive helyettük is Istenért dobog, érettük is Isten felé lángol, az ő nevükben is imádja az Istent. Lehetetlen arra nem gondolni, hogy zajos tevékenységbe merült vagy mélységes álomba szenderült községeinkre, városainkra itt egy Sziv éjjel és nappal vigyáz; egy Sziv, a melyben valóságos emberi vér kering, de isteni szeretettől buzog érettünk. Egy istenemberi sziv vigyáz reánk, a mely megérzi minden sóhajunkat, meghallja minden imánkat, magáévá teszi minden fájdalmas küzködésünket és azokat saját szivének tüzhelyén az emberi gyarlóság salakjától megtisztítva jó illatu áldozatként meneszti Atyja szine elé.

Oh! Mily vigasztalás az reánk nézve, hogy az Ur Jézus annyira

szereget Atyja házában tartózkodni, hogy a világ végeig nem akar belőle kiköltözni. Mily nagy kincs e szempontból is az Oltáriszentség a katolikus templomokban! Olyan nagy kincs, melyet semmi más fényvel és pompával a földön pótolni nem lehet. Lehet márvánnyal kirakva, lehet arannyal feldiszitve, lehet a művészet remek alkotásaival felékesítve egy protestáns templom: oh mily hideg Oltáriszentség hijján az a márvány, mily homályosan csillog az az arany, mily sötétségben laknak azok a néma szobrok és képek, ha az Oltáriszentség öröklámpája nem veti reájuk fényét. Lehetne ellenben teljesen üres is a mi templomunk; csak az Oltáriszentséget hagyják meg nekünk: szívesen belépünk oda, nem vagyunk ott magunk. Velünk van, szemtől-szembe velünk van az istenember, Krisztus, a ki itt Atyját helyettünk és érettünk is szüntelenül imádja.

Illő, hogy néha-néha reagondoljunk hitünk e fenséges titkára. Mikor a szentegyház nevét halljuk, mikor mellette elmegyünk, harangjának szavát halljuk vagy a tornyát a mezőről megpillantjuk: gondoljunk arra, hogy e szent helyen szüntelen imádja Istent helyettünk és érettünk is valaki, a ki szeret Atyja házában lenni. És mikor a szentegyházban megjelenünk, akkor is emlékezzünk arra, hogy csak akkor ér valamit Isten előtt imádságunk, csak akkor tör át a felhőkön Istenimádásunk, ha a szentségház istenemberi lakója hatalmas szavát hallatja és a mienket is ég felé lendíti. Gondoljunk néhanapján arra is, hogy a szentségház istenemberi lakóját jó volna hétközben is többször meglátogatni, lábaihoz tanítás végett leülni és vele együtt az Istent dicsérni.

De ha ezt meg nem tehetnők, legalább kívül a községben, városban alkossunk körülötte valóságos diszorséget. Munka közben néha-néha Reája irányzott gondolataink, érzelmeink és röpimáink alkossanak körülötte valóságos tűzkoszorút, mely az ő szentséges szívében kapjon lángra és égjen el Isten dicsőségére. A kik ily módon éjjel-nappal e szent Istenember körül időznek a földön, örökké Körülötte lesznek Atyjának mennyei házában is.

Tóth Kálmán.

BÖLCSEK CSILLAGA

És összejöttek hárman ismeretlen,
Ünszolja őket szent, szent sejtelem:
És angyalok azur-szárnyán emelve
A biztató szép csillag megjelen, —
Ünszolva őket szünös-szüntelen.

S a csillag ölen im
Szent fényvel öelve,
Föltárul a kép hát
A jövőt kijelölve:
Fejedelmi fiu ring anyja ölében,
A világteke fekszik zsenge kezében.

És megnyitják kelet kincsét, aranyját:
E kisdéd hát világ fejedelme lesz,
Király önála nem lehet nagyobb!
Szivök repesve reszket, rengedez,
Kéblök mély hódolattól gerjedez.

S csillagjok ölen át,
Nem földi varázsszal,
Föltárul a templom
Gyémántragyogással:
S e templomon át fölsége kiérzik,
Ah! az új jelenést már nézni se győzik.

És tömjént tesznek most a szinaranyhoz.
Gondolni is alig merik, mi ez?
E kisdéd Isten tán, — mi istenibb még?
Szivök repesve reszket, rengedez:
Kéblök mélyén imádás gerjedez.

S csillagjok ölen más:
A keresztet öelve
Ismét csak a gyermek:
Szeretet lehetje,
A szerelme halál, — a keresztén ez érzik:
Üdvöt mikor ad, szive, lelke kivérzik.

S mirhát tesznek arany, tömjén fölébe,
Kinszenvedésének keserve ez:
Az Isten ő, nincs ennél istenibb már:
Szemök héján nehéz könny rengedez,
S szivökben reszket, sir minden rekesz.

S csillagjok után
— jelenés jelenésre, —
Csak mennek a nagy
Mégváltó-keresésre:
Ki után epedez, meglelte a sziv már,
S lába porát is csókolja a hiv már.

S letérdelvén ő jászolja elébe,
Elfogja őket szent, szent érzelem;
Varázsa édes és fölérhetetlen,
Azúregeknél tisztább, végtelen:
A szeretet a földön megjelen.

Nagyfalusi Lajos.

INNEN-ONNAN

Az 1279-iki budai zsinat intézkedése. A katolikus Egyház az apostoli időktől fogva mindenkor kiválóan gondoskodott a templomi hitelemzésről. Erről tesz tanuságot az 1114. évi esztergomi zsinat, valamint az 1279-iki budai zsinat. Ez az utóbbi meghagyja, hogy a papok mind a felnőtteket, mind a kiskorúakat szorgalmasan megtanítsák a Szentháromságra, az Ur megtestesülésére, a hét szentségre és a hét erényre, melyek a hét főbűnnek ellentétei.

A zsinat rendelkezése szerint ezt tanítsa a pap a hiveknek: Azon szavak erejénél fogva, melyeket az Üdvözítő az utolsó vacsora alkalmával a kenyér és bor fölött mondott; továbbá az egyházi rendből kifolyólag, akár jó a pap, akár nem, ha az átlényegülés szavait a megfelelő szándékkal kiejtette; a mi előbb puszta kenyér volt, az Krisztusnak igazi teste lett, a melyben van lélek; a mely a Szüztől született, a keresztfán kiszendvedett, az Atyaisten jobbján ül; a mely nem szenved, mint mikor a földön járt, hanem megdicsőült.

A mi meg előbb tiszta bor volt, az Krisztusnak igazi vére, a mely az Ő oldalából folyt.

Mind a két szin alatt az egész Krisztus jelen van, t. i. az Isten és az ember; mivel sem test nincs vér nélkül, sem vér test nélkül. Az Oltáriszentség az élő léleknek tápláléka és erősítése a kegyelem által; a vétekben meghalt léleknek meg kárhozata; mert, a ki méltatlanul veszi magához, ítéletet eszik és iszik magának.

A papok gyakran figyelmeztessék a hiveket meg a gyermekeket, hogy a mint észreveszik, midőn a pap az Ur testét viszi, tüstént hajtsanak térdet az ő Uruk és Teremtőjük előtt és összetett kézzel imádkozzanak, míg a szentséget előttük viszik.

Higyjék a világi emberek, hogy a kenyeret és bort Krisztus testévé és vérévé csak a pap változtathatja át.

***

A kis herceg ajándéka. Most karácsonykor végezte első szent áldozását József királyi herceg 14 éves fia, József Ferencz. A mise alatt, mely a Szent-István-kápolnában volt, a budai középiskolai kath. konviktus növendékei egyházi dalokat adtak elő. A kis herceg nem feledkezett meg róluk, mert a minap olajfestésű, diszes keretbe tett arczképét küldte el az intézetnek, melyet a diszteremben helyeztek el. Azoknak a hitoktatóknak, a kik résztvettek a szertartáson, egy-egy aláírásával ellátott fényképét küldte meg emelékül.

***

Alexandriai szent Cyrill emlékezetét február 18-án ünnepli az Egyház. Ebből az alkalomból időszerűnek tetszik rámutatni a nagy egyháztanítónak arra a nyilatkozatára, melyben (in Joan. 6, 55.) Krisztus valóságos jelenlétének igazságából bizonyítja a föltámadást: «Jóllehet a halál, mely a bűn miatt ér bennünket, az emberi testet szükségképen aláveti a rothadásnak, mégis, mivel Krisztus saját testével bennünk van, mindenesetre föltámadunk; mert hihetetlen, sőt lehetetlen, hogy maga az Élet azokat, a kikben tartózkodik, ne éltesse. Mert valamint a szikrát sok polyva közé vetjük, hogy a tűz magvát föntartsuk, ugy a mi Urunk Jézus Krisztus

is az ő teste által veti belénk az életet, mint a halhatatlanság magva által, mely a bennünk levő összes romlandóságot eltörli.»

***

Szentségimádás farsangi időben. A XVIII. század óta nemcsak Rómában, hanem másutt is szokássá lett, hogy Septuagesima vasárnaptól Hamvazószerdáig a legméltóságosabb Oltáriszentséget több napon át nyilvános imádásra kiteszik, engesztelésül azon bántalmakért, melyekkel az Üdvözítőt épen ezekben a napokban illetik. Ezen szép ájtatosságnak föllendítésére XIII. Kelemen pápa (1758—1769) teljes bucsut engedélyezett mindazoknak, kik ez időben oly templomot látogatnak, melyben a legméltóságosabb Oltáriszentség három napon át imádásra van kitéve. A teljes bucsunak ismeretes föltételei: a szent gyónás, szent áldozás és a pápa szándékára való imádkozás. Ezt a farsangi szentségimádást nálunk Quinquagesima vasárnapon kezdik és Hushagyókedden végzik.

***

A bátai apátság Krisztus-vére ereklyéje. Ezen a czimen Sörös Pongrácznak tollából érdekes czikket tesz közzé a kitünően szerkesztett *Religio* folyó évi III. száma. Elmondja ebben a cikkben a szerző, hogy a bátai benczés apátságot (Tolnamegyében) szent Mihály arkangyal tiszteletére emelték és századokon át mindig mint szent Mihály apátságát emlegetik. Kétségtelenül megragadja figyelmünket, ha 1521-ben az apátságról azt mondják, hogy szent Mihály arkangyalról és Krisztus legszentebb testéről elnevezett Egyház. Ha az elnevezés alapját nyomozzuk, megtaláljuk abban, hogy az apátság egyházában a szent ostyában megjelent Krisztus vére, testének egy darabkájával. A bátai ereklyét illetőleg kétségtelen, hogy itt állandóan megmaradó jelenség mutatkozott; több mint egy századon keresztül észlelhető volt. Hogy maga a jelenség hogyan, mikor, kinek működésénél, egyetlen személy vagy sokaság előtt mutatkozott-e, arról történelmi emlékeink nem szólnak; csak annyit tudunk, hogy a bátai ereklye az átlényegült ostya volt, melyben Krisztus vére, testének egy darabkájával tűnt föl. Ez a csodás esemény legkésőbb a XIV. század folyamán történhetett, mert a XV. században a szent ereklye már elterjedt tiszteletnek örvend. A XV. század elejétől sokat hallunk Báta e csodás kincséről, mely iránt általános érdeklődés mutatkozott s főleg lelkes tiszteelőre talált a Hunyadi-családban. A nagy Hunyadi János, özvegye: Szilágyi Erzsébet, fia: László, a ki kivégzése előtt, utolsó óráiban is megemlékezett a bátai szent vérről; Mátyás király, majd ennek fia, Corvin János, gyönyörűbbnél-gyönyörűbb egyházi fölszereléseket adtak a szent ereklye iránt érzett tiszteletből a bátai monostornak. Az 1539-iki török támadással megszűnik

Bátán a szerzetes-élet is. A benczések elhagyták a monostort és ettől fogva a szent vérről már csak úgy emlékeznek meg, hogy hajdan Bátán volt. Vagy még Bátán, a támadáskor elpusztult, vagy ott kallódott el, a hová a netán megmenekült szerzetesek vitték. A XVI. század későbbi éveiben nem hiányoznak ugyan a Bátáról való megemlékezések, szóba kerül a szent vér neves ereklyéje is, de ezek a tudósítások már mind csak annyit mondanak, hogy valamikor volt a bátai apátságnak ilyen kincse.

***

Religio, Zászlónk, Nagyasszonyunk, Kis Pajtás. Ezt a négy folyóiratot a legmelegebben ajánljuk olvasóinknak szives figyelmébe. A *Religio* hatvanöt éves multtal dicsekszik. Most Dudek János dr. egyetemi tanár szerkeszti. A kit Krisztusnak tanítása és az ő Anyaszentegyháza érdekel, az olvassa, azután terjeszsze mások között is ezt a tudományos, társadalmi és irodalmi kath. folyóiratot. Megjelenik — július és augusztus hónapot kivéve — minden vasárnapon. Előfizetési ára egész évre 12 korona, fél-évre 6 korona. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, IX. ker., Ferenczkörut 39. — A *Zászlónk* (szerkeszti: Izsóf Alajos. Budapest, VII. ker., Damjanich-utca 50. Előfizetési ára egész évre 2 kor.) tulajdonképen a tanulóifjuságnak a lapja, de szivesen olvassa akármelyik felnőtt, tudós ember is. — A *Nagyasszonyunk* a női Mária-kongregációk lapja. Ez az előkelő színvonalon álló, illusztrált szépirodalmi folyóirat is legkitünőbb kath. sajtótermékeink között foglal helyet. Felelős szerkesztője Nitsch Árpád János, Győr (Püspökvár). Előfizetési ára (egész évre 4 korona) «Győr, Orsolyák zárdája» címre küldendő. — A *Kis Pajtás* képes gyermeklap, mely szó-rakoztatva törekszik az aranyos gyermeknépséget megtartani Isten és a haza szeretetében. Megjelenik július-augusztus hónapok kivételével minden vasárnap. Szerkeszti Szepessy László. Előfizetési ára (egész évre 6 korona.) Budapest, VII., Csömöri-ut 16. számra küldendő. A ki jó lapot terjeszt, apostoli munkát végez. Ily apostoli munkát végeznek mindazok, kik a «Religio», «Zászlónk», «Nagyasszonyunk» és «Kis Pajtás» terjesztésével tesznek szolgálatot a katolikus magyar sajtónak.

Elmélkedés a legméltóságosabb Oltáriszentségről.

Bouilleric, carcassonei püspöktől.

Mária Magdolna.

I.

Magdolna, mikor a farizeus házában Jézushoz közeledett, drága kenetet hozott. Jézus Krisztus lábait könnyeivel áztatta és hajával törölgette, gyöngéden csókolgatta és a kenettel megkenete.

Csodáljuk az Oltáriszentséghez közeledő bűnbánó léleknek eme szép példaképét. (Luk. 7.)

***

Olvassuk el a szent Evangéliumnak emez egyik legszebb és legvigasztalóbb lapját!

Mária Magdolnában, a mint Jézushoz közeledik, az Oltáriszentséghez közeledő bűnbánó léleknek egyik szép példaképét csodálhatjuk.

Ily értelemben elmélkedjünk szent Lukács elbeszéléséről.

«Egy a farizeusok közül kéré Jézust, hogy egyék nála; Jézus bemenvén a farizeus házába, letelepedék.

És ime, egy asszony, ki bűnös vala a városban, a mint megértette, hogy letelepedett a farizeus házában,

kenetet hozta alabastrom edényben és megállván hátul az ő lábainál, könnyullatással kezdé áztatni lábait és fejének hajával törle és csókolgató lábait és a kenettel megkené.»

A híres szónok, kit a francia egyház elvesztett, de a kinek áldott és dicső emlékét soká fogja megőrizni, e nő tettét csodálatos módon irta le és mi e könyvből néhány gondolatot kölcsönzünk.

II.

A kenet, a melyet mi majd hozunk, a szív tisztasága; könnyeink a bánat könnyei; hogy pedig a könnyeket hajunkkal fölszárítjuk, annyit jelent, hogy a hiúságokat, melyek nekünk csak ártalmunkra szolgáltak, nagylelkűen fölládozzuk és ezzel az Üdvözítőnek bánatunk őszinteségét bizonyítjuk be.

***

Mária Magdolna, mihelyt a malszt illetve és bizalommal telt el az Üdvözítő mindenhatósága iránt: legott sietett a jó Mester lábaihoz borulni, ámbár másnak a házában volt is.

Nem félt attól, hogy meglátják, hanem lelkesítve a Jézus istenségében való igen élénk hittől, csendesen letérdelt, tudván, hogy Jézus minden nehézség nélkül belát szive mélyére.

Ó, lelkem, alázd meg tehát magad Isten és az emberek előtt: kérd oly mélyen megsebzett belsőd gyógyulását és üdvösségét, hogy az Oltáriszentség buzgó és méltó vételére előkészülj.

Kétségkívül bűneid, tökéletlenségeid, hanyagságaid már régebbi keletűek; a bűnös szokás annyira meggyökeresedett benned, hogy sokat kell fáradnod annak kiirtásán, de légy bizalommal, mint ez az evangéliumi bűnös nő és te is új életre kelsz.

Utánozd e végből Magdolnát.

Alabastrom edényben, a mely a világosság jelképe, drága kenetet hoz.

Lehet, hogy ez edényből meríté legfőbb bűnös gyönyöreit; talán ép e kenettel, a melyet most más célra használt, igyekezett utálatos gyönyöreit fokozni.

De, a mivel visszaélt, azt jóvá igyekszik tenni azzal, hogy azt valódi céljára használja föl és a megtisztulással, melynek magát aláveté.

Mint a bűnbánó Magdolna, mi is hozzunk Jézusnak szívünk edényében az Oltáriszentség számára visszafoglalt tisztaságot, a mely bennünk föl kezd éledni.

A bűnös nő lehajol az Üdvözítő lábaihoz és azokat, a nélkül, hogy érintené, könyeivel áztatja.

Soha — jegyzi meg a szentnek ékesszóló dicsszónoka — mióta a világ fennáll, soha nem hullottak ily könyvek ember lábaira.

Imádhatták azokat félelemből vagy szeretetből;

moshatták azokat balzsamos vízben;

a királyok leányai nem tartották méltóságukon alul állónak, az ősi vendégszeretet századaiban, e tiszteletet idegen utasoknak is megadni; de ez az első eset, hogy a bánat

csöndben odaüljön az ember lábaihoz és ott könyeket hullasson, a melyek új életet szerezzenek neki vissza.

Mi is hullassuk a bánat könyeit az Oltárszekrény tövében, kérve az irgalmas Istent, a ki ott székel, hogy minket kegyelme vizével belsőleg megmosson.

Sírásába elmerülve és nem várva biztató szóra, melyet senki nem is intézett hozzá, Mária lebocsátá haját fejről és pompás hajfonatát bűnbánata áldozatául kibontá és azokkal kiontott könyeit alázattal letörölé.

Ez az ihlet, valamint a bánatnak és a bűnöknek ez a keveréke, ez a kettő együtt megható képet alkotott, a mely a szeretet tanítványát meghatotta, teljesen átértvén emez áldozatnak mély bensőségét.

A jövő századok számára is példaképpül odaállítani akarván Máriát, nem talált megfelelőbbet jellemzésére és megismertetésére, mint e szavakat: «Ez az a Mária, a ki az Urat kenettel megkente és lábait hajával törölgette.»

Követve a bűnbánó bűnös nőt, mi is törülgessük Jézus lábait hajunkkal, azaz az ártalmunkra szolgált hiuságok nagylelkű föláldozásával, miáltal az Üdvözítőnek bűnbánatunk őszinteségét bizonyítsuk be.

Ekkor mi marad még tennivalónkul más, mint nekibuzdulni, ajkainkat az oltáriszentségi csók elfogadására nyújtani és Jézus Krisztus jó illatát magunkba szívni?

Igy Mária Magdolna nyomán fokról-fokra kell haladnunk, hogy el-

jussunk az oltáriszentségi csókhöz, ahhoz a csókhöz, a mely megkegyelmez és erősít.

III.

Mit kell még egyebet tennünk, mint szent testét buzgó áldozás gyöngéd csókjával illetnünk és az egyházat cselekedeteink illatával eltöltenünk, Jézus Krisztus jó illatát terjesztve mindenütt.

***

A bűnös nő az Üdvözítő lábait tisztátalan ajkaival illeté, ellepte csókjaival, melyek az azokat megbélyegző jeleket róluk letörölték.

Gyöngéden csókolta a lábakat, a melyek az eltévedt és föllázadt lelkék után ellankadásig jártak; azon volt, hogy bűnei bocsánatával együtt a béke csókját is megnyerje, akárrom mondani: a tökéletes kibékülést.

Jézus Krisztus szüzi testének érintésére a régi emlékek utolsó szikrája is kihalt; a **sajátságos szégyenbélyeg** eltűnt és ez a megváltozott ajak már csak a **szentség élő** lehetőségét szívta magába.

Mily példa és mily buzdítás bűnös, de bűnbánó; vétkes, de az Üdvözítő jósága által fölbátorított; a tisztátalan érintések által bemocskolt, de az Oltáriszentség csókjára átváltozott lelkünk számára.

Bátorság tehát, lelkem; kelj föl és Jézus Krisztus szent testét a buzgó áldozás gyöngéd csókjával illesd!

Akkor, de csak akkor, a lelkiismeret szégyenérzetének eme tiszta csókjai után fejezte be Mária Magdolna szeretetével a bűnbánat titkát.

Befődte az alabastrom edényt, a mely az illattal együtt a halhatatlanság kedves képét foglalta magában.

Kiönté az Üdvözítő lábaira, a melyeket csókjaival és könyeivel elhalmozott.

Megtisztult kezei már nem félnek Isten Fiát illetni és megkenni. A ház pedig megtelt az erénnyel, mely a törékeny és halhatatlan edényből, az alabastromból és a szivből kiáradt.

Ez a ház az Egyház, az illat a jó cselekedetek.

Fölkelve az asztaltól, a hol Jézusnak, az áldozatnak lábaihoz borulva, édes és üdvösséges csókot adtunk és elfogadtunk: mit kell még tennünk mást, mint az Egyházat cselekedeteink illatával eltöltenünk, mindenütt Jézus Krisztus jó illatát terjesztve.

Ne feledkezzünk már meg ezentul áldozásainkban az Ur asztalánál a bűnbánó léleknek ezen csodálatos mintájáról.

Nem; a megtért bűnös nő tiszta könyei, az Üdvözítő lábaira leomló hajak, az édes és a bűnbánattól keserű csókok, az Istenember bünnélküli testére kiöntött kenet: nem, ne legyetek immár terméketlenek!

Mint Magdolna, keljünk föl, közeledjünk Jézus fáradt lábaihoz, sirjunk ott, bontsuk ki hajzatunk aláztos fonalát, nyomjuk e szeplőtelen testre buzgó áldozásaink csókjait, töltsük be az Egyházat a kenet jó illatával, mely a mi mindig törékeny de ezentul már hűséges edényünk-ből kiárad.

Fischer Ágoston.

Oltáregyesületi ügyek.

A Budapesti Központi Oltáregyesület választmányi ülése 1907 január 21-én. A tárgysorozat első pontjánál a választmány négy új terjesztőnőt vett föl, még pedig gróf Serényi Istvánnét, dr. Szabó Alajosnét, Herfort Ilonát és Herfort Irént. A pénztári jelentésből kitűnt, hogy az elmúlt év december havában 2454 K s 4 fillér bevétel volt s 160 K és 84 fillér kiadás. Az 1906. év június elsejétől december 31-ig 12·425 K és 3 fillér bevétellel szemben 11·388 K és 66 fillér kiadás volt. A pénztári jelentés tudomásul vétele után Kiss Aladárné alelnöknő jelenti, hogy összesen 171 kérvény érkezett be. Mivel az Oltáregyesületnek az utóbbi években nagy kiadásai voltak s a bevételei megcsappantak, azért az Oltáregyesület csak a plébánia-templomoknak juttathat egyházi szerelvényeket s ezeknek is csak egyetkettőt. Örgróf Pallavicini Edéné indítványára a választmány a kiállítás idejére vonatkozólag az április 11—14. időt állapítja meg. Kánter Károly igazgató ezek után a hamvazószerda előtti háromnapos engesztelő szentségimádásra hívja föl a figyelmet. A belvárosi főplébánia-templomban tartandó ájtatosság 12-én (kedden) este szentséges körmenettel ér véget. Ezen a körmeneten a választmány tagjai s a terjesztők a szalagos

jelvénynyel s üvegburával fődött gyertyával jelennek meg. Az Oltáregyesület az idén több szentgyakorlatot tart. Az első szentgyakorlat a nagyobbított első vasárnapján veszi kezdetét s ha sokan jelentkeznek, a második bőjti vasárnapon is kezdődik szentgyakorlat. Azonfölül az ugynevezett feketevasárnapon is lehet majd szentgyakorlatot kezdeni. A választmányi ülés végén az igazgató az «Örökimádás» folyóiratra hívja föl a figyelmet.

A választmányi ülés után a terjesztők gyűlése következett, melynek kezdetén örgróf Pallavicini Edéné átadta a négy új terjesztőnek a terjesztői okmányt. Kánter Károly igazgató pedig lelkes szavakkal buzdította őket hivatásuknak lelkes betöltésére. Az igazgató ezután Jézus szentsége Szívének követése című könyvből fölolvasta a XIX. fejezetet, majd jelentette, hogy Taufer urnő, az Oltáregyesületnek buzgó terjesztője meghalt. Az Oltáregyesület alapszabályainak magyarázása után fölhívja az igazgató a jelenlevők figyelmét a hamvazószerda előtti ájtatosságra s az oltáregyesületi szentgyakorlatokra.

Engesztelő ájtatosság. A budapesti üllői-uti Örökimádás-kápolnában a Jézus legszentebb nevének ünnepét (január 20.) megelőzőleg engesztelő ájtatosság volt kilencz napon keresztül. A novenát dr. Kohl Medárd püspök nyitotta meg szentbeszéddel és ünnepies litániával. A szentbeszédet a novenában dr. Glattfelder Gyula mondotta az áldozatos

lelkületről. Jézus legszentebb nevének ünnepén a közös szentáldozás alkalmával Guzics Lajos, missió-társasági pap beszélt. A nagyszámu hívőtől látogatott ájzatosságot Káner Károly apát Te Deum-mal fejezte be.

Meghívó. A budapesti központi Oltáregyesület a Mária Reparatrix szentségimádó apácák gondozása alatt levő saját kápolnájában, IX. ker., Üllői-ut 77., az Oltáregyesület nőtagjai számára szentgyakorlatokat fog tartani. Február 17-én délután 1/4 5 órakor előkészítő szentbeszéd, február 18., 19. és 20-án délelőtt egy, délután két szentbeszéd, február 21-én reggel 8 órakor szentbeszéd, szentmise, közös szentáldozás.

1. A szentgyakorlatokon az Oltáregyesület bármely budapesti vagy vidéki nőtagja, valamint más kath. nőegyesületek tagjai is részt vehetnek.

2. A szentgyakorlatokra névre szóló és számozott belépő-jegyek adatkak ki.

3. Belépő-jegyeket a Budapesti Központi Oltáregyesület irodájában IX., Üllői-ut 77. lehet kapni.

4. Az Oltáregyesület forrón óhajtja, bárha a vidékről is minél többen jönnének a szentgyakorlatokra, hogy így az Oltáregyesület szellemét közelről megismerve, az egyesületet minél szélesebb körben elterjesszék.

5. Mivel az Oltáregyesület háza most már állandó szentgyakorlatokra van berendezve, azon nők, kik rövidebb vagy hosszabb időre teljesen a magányba akarnak visszavonulni, a Mária Reparatrix apácák gondozása és vezetése alatt az Oltáregye-

sület házában lakást és teljes ellátást nyerhetnek most vagy máskor is évközben.

6. Évközben való hosszabb vagy rövidebb ideig tartó bennlakásért a Mária Reparatrix apácák főnökségénél (IX., Üllői-ut 75.) kell lehetőleg személyesen jelentkezni és a föltételek iránt kérdezősködni. «Áldás-sék végnélkül és dicsőíttessék a legfölségesebb Oltáriszentség!»

***

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1906 augusztus és szeptember hóban befolyt díjak: Horváth Emma 4 k, Keszeli Betti 2 k, Kégl Gizella 2 k, Hanák Antalné 1 k, özv, Kluzacsek Rezsőné 12 k, özv. Horváth Istvánné 1 k, Held Hedvig 2 k, özv. Lász Károlyné 2 k, Orh Julianna 30 fillér, Pfonnenwald Ferenczné 2 k, Froman Irma 2 k, Igercsics Gizella 2 k, Sport Amália 2 k, Barsch Karolin 2 k, Koller Éva 2 k, Tausch Hermin 2 k, Jámanek Sarolta 2 k, Sátor Teréz 2 k, Hirsner Adél 48 f, Linz Rezső 2 k, T. E. 1 k, Gyurkóczi Éva 3 k, Gazder Józsefné 1 k, Kecskés Ferenczné 2 k, Provaszek Eleonora 24 f, Leitner Sándor 2 k, Luspai Pálné 40 f, Ekker Mária 4 k, Holenda Ada 4 k, Spuller Istvánné 2 k, Petz Katalin 2 k, Szabó Mária 1 k, Geöcze Erzsébet 40 f, Tollweiser Mária 2 k, Csizmadia Mariska 24 f, Dudás Mária 10 k, Vigkedvü Pálné 1 k, Brückner Jánosné 10 k, Mészáros Lajosné 2 k, Döryné 3 k, Soltesz Edéné 24 f, Szemeti Borbála 24 f, Horváth Anna 24 f, Kelemen Róza 24 f, Brünner Mária 24 f, Tóth Etelka 24 f, Kardits Ilona 24 f, Simon Anna 24 f, Hanuschné Gebauer Anna 2 k, Mladencsik Izabella 50 f, Tyukos Alajosné 2 k, Iványi Éva 2 k, Dániel Mártonné 6 k, Kurapata Mari 4 k, Tóth Teréz 2 k.

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1906 október hóban befolt díjak: Batizfalvy Mária 2 k, Emmerling Józsefné 2 k, Bacsek Anna 2 k, Balog Margit 1 k, Kuzmits Johanna 1 k, Weisz Rozina 2 k.

Számadás az eperjesi gör. szert. kath. püspöki megyéből, a budapesti központi Oltáregyesület szent céljainak előmozdítására az 1906. évben befolyt adományokról: Oszturynyai, szulini, littmanovai, kamjonkai, bodermarki, jakabfalvi egyházak illetékei 12 k, somi anyaegyház és jakorisi fiókegyház illetéke 2 k 96 f, mlinaróczi anyaegyház és tagok, rovnoi fiókegyház 7 k 72 f, a makoviczai esperesi ker. egyházai részéről bejött 17 k 54 f, kojsói egyház és az oltáregyleti tagok illetékei 24 k 76 f, kapai egyház és az oltáregyleti tagok illetékei 36 k 72 f, a varannói esp. ker. egyházai

részéről bejött 9 k 21 f, cigelkai egyház és az oltáregyleti tagok illetéke 17 k 86 f, hejőkereszturi oltáregyleti tagok illetéke 26 k 50 f, a mucsonyi oltáregyleti tagok illetéke 42 k 19 f, a havaji oltáregyleti tagok illetéke 11 k 14 f, a kisszebeni majorsági fiókegyház oltáregyleti tagok illetéke 18 k 40 f, összesen 226 k 97 f.

A szepesi egyházmegyében a budapesti központi Oltáregyesület javára 1906-ik évben befolyt adományok: mélt. dr. Párvy Sándor megyéspüspök urtól 50 k, a trsztenai tagoktól 85 k 38 f, lykavkai tagoktól 10 k, a szepes-szentlőrinczi tagoktól 2 k 88 f, a márkusfalvi tagoktól 25 k 58 f, a szepesmindszenti és ragyóczi tagoktól 29 k 28 f.

Szerkesztő: Dr. Breyer István.

WALTHERR GIDA

az arany érdemkereszt tulajdonosa.

Országos üvegfestészete

Budapest, VIII., Horánszky-utca 13.

Készít művészi kivitelű festett templomablakokat a legegyszerűbbtől a leggazdagabb kivitelűig jutányos ár mellett

1906-ban készült munkák:

Bártfai Szt. Ferencz-rendi templom 11 ablak,
Szabadkai közkórházi kápolna 9 ablak,
Német-Prónai új templom 40 ablak,
Aranyos-Maróthi pléb.-templom 5 ablak,
Deési (Erdély) Szt. Ferencz-rendi temp. 31 ablak,
Felső-Vereczkei (Bereg megye) templom 8 ablak,
Ungvári főpléb.-templom 4 nagy ablak,
Baróti (Erdély) templom 7 nagy ablak,

Komáromi főpléb.-templom 3 nagy ablak,
Gyöngyösi Szt. Ferencz-rendi templom 9 ablak,
Monoki (Zemplén) templom 6 nagy ablak,
Budapesti örökim. kápolna és zárda 29 ablak,
továbbá: esztergom-vizivárosi, szekszárdi, besztercebányai püsp. vártemp., zombori, budapesti Mária-Kongregáció házikápolnája, lykavkai (Liptóm.) stb. templomok festett ablakai.

Szines mintarajzokat díjmentesen küldök. Kívánatra saját köl ségemen a helyszinre utazom.

Ő csász. és apostoli királyi felsége legmagasabb elismerése. Sokszorosán kitüntetve

RÓTH MIKSA

cs. és kir. udvari üvegfestő

Budapest, VIII., Kender-u. 22. és 24. sz.

Mindennemű **üvegfestmények** a legegyszerűbbtől a **leggazdagabb** kivitelig. Diszes **üvegmozaik-munkák**
 ===== velencei modorban. =====

Sokszorosán
 kitüntetve ■

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
 KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály kiskunmajsai plébános.

Előfizetési ára

Egész évre csak 3 korona.

Félévre csak 1 kor 50 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Kiskunmajsán.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

Templom- és kápolna-berendezések.

Kitüntette: Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

*Magyarország legrégebb
egyházi szerek és zászlók gyára*

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

Alapított 1863-ik évben.

Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás.

*Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák
berendezéséhez szükséges tárgyaimat a leg-
jutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben,
nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika
és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.*

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

*Szentszobrokat, csillárokat, cibo-
rium és kelyheket. Fali és oltár-
gyertyatartók és oltárlámpákat.
Monstranciák, stáció-képek,
oltárok, Urkoporsókat stb.
Nagy választék arany, ezüst és
selyemhimzésekben, valamint
himzett egyházi ruhákban.*

*Régi ruhák javítását, valamint
kelyhek, ciborium, montran-
cia, oltárlámpák, oltárgyertya-
tartók megezüstözését vagy
megaranyozását elvállalom és
olesón készítem el. Képes ár-
jegyzéket és költségvetést kívá-
natra bérmentve küldök.*

